ДОСЛІДЖЕННЯ МОЛОДИХ НАУКОВЦІВ

https://doi.org/10.15407/ukrmova2026.03.076
УДК 811.161.2'38Дроздов

Ю.В. ВАСЬКІВ, аспірантка відділу стилістики,
культури мови та соціолінгвістики
Інститут української мови НАН України
вул. Михайла Грушевського, 4, м. Київ, 01001
E-mail: vaskivu@gmail.com
https://orcid.org/0009-0009-8624-3778

МОВНА ОСОБИСТІСТЬ ПОЛІТИЧНОГО БЛОГЕРА ОСТАПА ДРОЗДОВА: ЛІНГВОПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ

У статті на матеріалі публікацій у соціальних мережах досліджено мовну особистість українського журналіста й політичного блогера Остапа Дроздова. Проаналізовано лінгвостилістичні особливості блоготекстів, комунікативні стратегії і тактики впливу на авдиторію. Констатовано екстралінгвальні чинники формування та реалізації мовної особистости Остапа Дроздова: інтелектуальний досвід, сформований на ґрунті різногалузевих знань, навички інтерпретації суспільно-політичних фактів, розвинуті комунікативно-риторичні уміння. Акцентовано на послідовній українськомовності та етноцентричній позиції блогера.

Ключові слова: *мовна особистість, інтернет-дискурс, блог, комунікативні стратегії і тактики.*

Утримання вже впродовж кількох десятиліть стійкої дослідницької уваги до феномену мовної особистости (чи то письменника-мовотворця, чи державного діяча, чи науковця, чи медійної особи, чи пересічного мовця) є виправданою, а інтенсивний розвиток окремої лінгвістичної парадигми — закономірним і логічним. Відповідні системні спостереження не тільки дають змогу вибудувати цілісне й об'ємне уявлення про вже сформовані й реалізовані в усному й писемному спілкуванні визначальні риси цієї особистости, але й уможливлюють прогнозування її мовної поведінки в різних комунікативних ситуаціях. Тобто результати таких

Цитування: Васьків Ю.В. (2026). Мовна особистість політичного блогера Остапа Дроздова: лінгвопрагматичний аспект. *Українська мова, 3* (99), 76—86. https://doi.org/10.15407/ukrmova2026.03.076

© Видавець ВД «Академперіодика» НАН України, 2026. Статтю опубліковано на умовах відкритого доступу за ліцензією CC BY-NC-ND license (https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

студій мають незаперечну евристичну цінність для когнітивної лінгвістики, стилістики, соціолінгвістики, психолінгвістики, теорії та практики стратегічних комунікацій (якщо йдеться про політично активну особу, лідера громадської думки) тощо. Фіксування, систематизація та опис особливостей комунікації, стратегій і тактик публічного спілкування безпосередньо пов'язане з вивченням інструментів мовного впливу, якими найчастіше послуговується автор, а також передбачає комплексний лінгвопрагматичний аналіз його текстів.

У сучасній українській теорії комунікації здебільшого оперують визначенням мовної особистости, що його запропонував Ф.С. Бацевич: «Мовна особистість — індивід, який володіє сукупністю здатностей і характеристик, які зумовлюють створення й сприйняття ним текстів, що вирізняються рівнем структурно-мовної складності та глибиною й точністю відображення дійсності» (Бацевич, 2009, с. 212). Із цим визначенням суголосне трактування мовної особистости у праці Л.В. Струганець «Поняття "мовна особистість" в українському мовознавстві (історіографічний аспект)». Покликаючись на дослідження С.Я. Єрмоленко, Л.І. Мацько, авторка констатувала, що терміносполуку *мовна особистість* коректно вживати стосовно носія мови, який не лише володіє сумою лінгвістичних знань чи репродукує мовну діяльність, а й має навички активної роботи зі словом (Струганець, 2011, с. 176). Водночас С.Я. Єрмоленко до важливих характеристик мовної особистости зарахувала також ментальну зануреність в історично-національний контекст, передусім у мовні традиції, та володіння арсеналом мовно-естетичних знаків національної культури (Єрмоленко, 2014, с. 4). Загалом, на нашу думку, ці тлумачення свідчать, що в сучасній українській лінгвістиці терміном *мовна особистість* означують особу, що не лише може доречно й точно описати те чи те явище дійсности, вербалізувати своє ставлення до нього, а й здатна критично осмислювати його, якісно спілкуватися із читачем / слухачем, а також у своїй мовній практиці активно реалізує культурний досвід своєї нації.

Названі характеристики актуальні й щодо мовної особистости політичного блогера, адже лідери громадської думки зазвичай на високому (чи принаймні достатньому) рівні володіють словом, уміють переконливо висловлювати свої міркування і оцінки, не просто оприлюднюють статистику чи характеризують політичну ситуацію, а намагаються інтерпретувати актуальні для життя соціуму події відповідно до своїх ідеологійних позицій та ідейних переконань. Мовна діяльність політичних блогерів також дуже часто репрезентує культуромовний рівень авдиторії, віддзеркалює свого середньостатистичного реципієнта.

Із зростанням популярности соціальних мереж актуальність і потреба вивчення мовних особистостей медіапрацівників онлайнового простору, зокрема й блогерів, стали ще очевиднішими, адже доступ до цих каналів публічної комунікації, як і змога впливу через них на необмежену кількість користувачів, стали можливими для кожного охочого. Сьогодні відповідні студії розвивають максимально активно і в різних пізнавальних на-

прямках (Т.М. Сукаленко, Д.Д. Харитонова, В.М. Барчук, О.А. Шкамарда, Л.В. Шулінова, О.К. Ковальова та ін.). Один із таких — вивчення мовоужитку знакових для українського політичного дискурсу громадських діячів, публічних осіб. Адже їхня мовна поведінка безпосередньо впливає на мову, мовну практику, мовну норму, формує мовну свідомість численної, іноді мільйонної авдиторії читачів, слухачів, потенційних виборців тощо. До таких впливових особистостей належать політичні блогери Сергій Стерненко, Віталій Портников, Ігор Лаченков, Сергій Притула, Роман Скрипін, Тарас Березовець, Яніна Соколова, Данило Мокрик, Олег Пономар, Роман Лозинський та інші. Серед них упізнаваною з погляду специфіки мовомислення є постать Остапа Дроздова: його ультракомпромісна та подекуди епатажна громадянська позиція, а також радикальні способи мововираження не залишаються непоміченими в соціумі. Стійку авдиторію і прихильників, і критиків мали свого часу гострі, безкомпромісно-викривальні висловлення Остапа Дроздова як автора та ведучого політичної програми «Прямим текстом» та хард-ток-шоу «Drozdov» на телеканалі ZIK (до 2019 року), а матеріали в авторській програмі «Drozdov прямим текстом» (із вересня 2019 року виходить на телеканалі НТА та ютуб-каналі DROZDOV), блоги в соціальних мережах сьогодні збирають десятки тисяч реакцій, демонструючи високі показники взаємодії з контентом.

Мета цієї статті — виявити й схарактеризувати актуальні для мовної особистости Остапа Дроздова лексичні, граматичні й стилістичні засоби його блоготекстів та визначити особливості реалізації комунікативних стратегій і прагматичних тактик у соцмережевій публіцистиці.

Політичну комунікацію в соціальних мережах сьогодні дедалі частіше вивчають у контексті дискурсивної діяльности мовних особистостей. Н.В. Кондратенко та А.В. Левченко вважають, що для окреслення процесу породження та ефективної взаємодії автора й читача в інтернет-просторі доречнішим є термін *мережевий дискурс* (Кондратенко, Левченко, 2022, с. 54). У цій розвідці ми зосередили увагу на жанрі соцмережевого допису, який належить до монологічного жанру інтернет-дискурсу, репрезентує особистісну позицію автора, містить аргументацію на користь цієї позиції, переконує читачів у правоті автора, а за стилістичними характеристиками тяжіє до публіцистичности, проте переважно є синкретичним жанром і поєднує ознаки різних стилів — художнього, офіційно-ділового й розмовно-побутового (Нерян, 2018, с. 133). Ураховуємо також уточнення О.К. Ковальової про те, що політичний допис у соцмережах — це писемний жанр, який належить до масово адресованих типів політичних дописів, проте створює ілюзію близького спілкування (Ковальова, 2021, с. 168).

Телеграм-публікації Остапа Дроздова не передбачають формату можливого «зворотного зв'язку» чи відкритого діалогу, вони дають змогу лише додавати реакції у формі емотиконів (смайлів). Попри помітну стилістичну синкретичність цих текстів (у них поєднано ознаки художнього, офіційно-ділового й розмовно-побутового стилів) маємо наголосити, що співвідношення відповідних різностильових параметрів достатньо асиметричне:

домінують риси публіцистичного, найменш представлені риси офіційно-ділового стилю. Імовірно, така асиметрія зумовлена тим, що блог Остапа Дроздова спрямований не на агітаційно-пропагандистську діяльність, а на популяризацію в соціумі думки політичного оглядача, не професійного політика, а передусім медійного діяча.

Джерельну базу дослідження сформовано за текстами дописів, які знаково вербалізують ставлення Остапа Дроздова до актуальних для українського соціуму подій, пов'язані з геополітичною чи культурно-історичною ситуацією в Україні. Вибірка охоплює 345 одиниць із 109 дописів, що були опубліковані в період від 1 до 31 липня 2025 року в авторському телеграм-каналі «Ostap Drozdov».

Для індивідуального стилю блогера характерні такі найвиразніші лексеми:

• діалектизми (засвідчують, що Остап Дроздов є носієм наддністрянського діалекту, який належить до галицько-буковинської групи говорів південно-західного наріччя української мови);

• авторські неологізми (демонструють лінгвокреативність блогера, його уміння творчо використовувати словотвірні та семантичні ресурси мови для індивідуального осмислення, номінації і оцінювання суспільно-політичних реалій);

• терміни та суспільно-політична лексика (підкреслюють обізнаність Остапа Дроздова з предметом коментування, характеризують здатність інтерпретувати фахові поняття для широкої авдиторії);

• емоційно забарвлена лексика — поетична, розмовна, просторічна, експресивізована суб'єктивно-оцінними афіксами (надають висловленню забарвлення пестливости, згрубілости, пейоративности, іронійности, сарказму тощо).

Діалектизми, якими щільно насичені аналізовані тексти, — це не тільки данина середовищу спілкування, у якому сформувалася мовна особистість блогера, а й стилістично навантажені одиниці його активного словника. У певному сенсі вони підтверджують орієнтованість автора переважно на читачів / слухачів із західних регіонів України, слугують ефективним інструментом нівелювання комунікативних меж зі «своїм» потенційним реципієнтом, пор.: *...галицька умовна* ***цьоця*** *Стефа з умовного Турківського району, де за всю війну не продзижчав жоден шахед, охоче скористалася війною й зробилася біженкою в умовній Італії чи Швейцарії...*; *...мовляв, клептократія задоволено ніжиться під шезлонгом чи* ***шпацерує*** *приморським променадом...; ...який* ***тамтого*** *тижня озвучив цифри загиблих на війні...*; *Ось і вся трагедія того дна, куди ми в турбо-режимі навіть не осідаємо, а* ***моцно*** *запорпуємося...*; *Усі* ***нинька*** *пили 100 грам за здравіє списаного зі служби Валерія Залужного...*; *Звідси й ставлення* ***отакево***.

Органічними компонентами індивідуального словника Остапа Дроздова є також фразеологічні одиниці. Генетично вони належать до різних лінгвоментальних сфер, апелюють до прототекстів сакральних (*замість* ***соломонових рішень***), антично-міфологійних (*тому* ***героїзм — сізіфовий***), до

народнорозмовної практики (*поодаль від* ***глухого кута***; ***підібгавши фоста***). Потенційний реципієнт, на якого розрахований допис, має бути знайомим із цими фразеологічними одиницями, адекватно тлумачити їхнє значення та розуміти доцільність уживання в контекстах.

Цілком виправданою, на нашу думку, є в аналізованих текстах блогера значна кількість політичної термінології та суспільно-політичної лексики, напр.: *...там буде відсталість,* ***популізм, соціяльний патерналізм і політична демагогія***; *...в* ***урядах-реципієнтах*** *не могло бути* ***комуністів***; *Всі мусили* ***знизити мита, скасувати імпортні ліцензії, девальвувати свої валюти,*** *80 % вливань були безоплатні у вигляді* ***прямих траншів***; *Під потреби війни миттю підтягуються цілі системи (****держзамовлення, держфінансування, конверсія виробництв, робочі місця*** *тощо).* Така максимальна щільність наповнення контекстів спеціальними поняттями підтверджує ґрунтовні знання автора зі сфери політичних комунікацій, здобуті, зокрема, у процесі діяльности як політичного оглядача на телевізійних новинних каналах-мільйонниках. У читача вона є додатковим чинником формування образу освіченої мовної особистости автора, його авторитету як політичного експерта.

Крім згаданої вище гострої сатиричности, деякі висловлення Остапа Дроздова демонструють тональність м'якої іронії. На рівні лексики її оприявнюють лексеми із суфіксами здрібнілости або пестливости — *фужерик, ресторанчик, слівце, сподіваннячко* та ін., пор.: ***фужерик*** *ординарного вина*; *піти в* ***ресторанчик*** *малайзійської кухні*; *...лишається лише* ***сподіваннячко****, що сей народ знає, що далі...*; *кліка — це не просто хльостке* ***слівце*** *для дзвінкости.*

Акцентованої аксіологічної гостроти надає текстам блогера розмовна й просторічна лексика, напр.: *яким би* ***гаспидом*** *не був путін — він є...*; *...раша через «спєцоперацию» покращує якість свого насєлєнія, кидаючи в війну суспільний* ***треш*** *із соціяльного дна* ***алкашів****, наркоманів, агресивних елементів*; *почистить свій генофонд від усілякого* ***отреб'я й потолочі***; *тягаються* ***з тьолками*** *по дискотеках*; *для* ***вузько- й тугодумних суїцидників***; *люфт для компромісних і хитріших виходів зі завідомо нерівної* ***заруби***; *це вже* ***клініка***; *про «еліту», яка завбачливо* ***здриснула****, коли в країні казиться від безкарности система узурпації влади*; *який сенс обговорювати урядові ротації нулів на нулів, зеро на зеро,* ***лизодупів на лизодупів****, підневільних на підневільних, гвинтиків на гвинтиків?* До цієї групи зараховуємо також вульгаризми: *російськомовне* ***шобло-йобло***; *в Україні грошей* ***до фіга****, особливо якщо в бюджетному фонтані хлюпочуться лише любі друзі офісу президента.*

Одна з найприкметніших рис мововираження Остапа Дроздова — активне творення і вживання авторських слів, які в лаконічній формі, але максимально вичерпно характеризують явища національного політичного життя, державних і громадських діячів тощо. Ці оказіональні одиниці (здебільшого іменники) інтенсивно експресивізують мову блогера і роблять її впізнаваною в політичному інтернет-просторі, пор.: *мрійники і* ***обнадійники***; *каркас авторитарної* ***одноосібщини***; *Нашим* ***відбудунам*** *треба вимкнути режим «пупа землі»*; *...повальна* ***усикоманія*** *вкотре доводить, що гучний успіх начисто затьмарює масовий розум*; *...100 тисяч*

умогилених та ін. Особливу прагматичну цінність мають саркастичні номінації скандальних осіб українського політикуму: *Шмигаль,* ***хмигаль***; *член зграї* ***єрмачат*** та ін.

Досягненню комунікативно-прагматичних цілей підпорядковані також різноманітні стилістичні засоби та фігури, які прагматично об'єднує зневажлива, іронійна, саркастична оцінність. Спектр цих засобів у дописах Остапа Дроздова дуже широкий: епітети, метафори, порівняння, антитези, анафори та епіфори, паралелізми, градації, парцельовані конструкції, риторичні запитання тощо.

Найбільш знакові в сьогоденному стилістичному арсеналі Остапа Дроздова епітети — це характеристики російськомовних українців, які вперто не хочуть змінювати мовний код, а також оцінювання невиправдано активного вживання мови-агресора в Україні в час війни: *значиме у відсотковій пропорції* ***москвороте населення***; ***псячий язик*** *безлімітно звучить на шкільних перервах, на торговищах, у супермаркетах.*

Щодо авторських метафор звертаємо увагу на два аспекти — структурні моделі та контекстуальна семантика й прагматика.

Із погляду структури в дописах блогера домінують дво- і трикомпонентні генітивні метафоричні конструкції (*полон самообману*; *заповідник корупції*; *мігрень заходу*; *камертон здорового глузду*; *барокамера бездумності*; *пласти державного паразитарію*; *вакханальний паводок страхів*; *сонм причетних-примазаних*), дієслівні (*...де соціялізм і патерналізм неминуче би буяв*) та метафори-ідентифікації (*кремль як материнська плата всього російського*; *москва як матір драконів*). Водночас помітно, що їх викривальність спрямована на дражливі, болісні явища українського буття (здебільшого це корупція), а також оцінювання держави агресора, її символів, пропагандистських скрипів тощо. Слугуючи інструментом максимального акцентування на темах або дуже резонансних, або й узагалі табуйованих для публічного висвітлення, такі метафори є впізнаваними маркерами індивідуального стилю, а в екстралінгвальному вимірі — безкомпромісної громадянської позиції політичного блогера Остапа Дроздова.

Ефект художнього перебільшення в лінгвостилістиці зазвичай пов'язують із засобом гіперболи. Крім її виявів у дописах Остапа Дроздова (пор.: *світові чемпіони в галузі освоєння коштів*), звертаємо увагу на нетиповий стилістичний прийом оказіональної плюралізації. Зокрема, в аналізованих текстах зафіксовано плюралізовані оніми — ужиті у формі множини власні назви, як-от: *поки фронт стікає кров'ю, вся країна нон-стоп концертує й двіжує (****буковелі, яблуниці, полянищі****, клуби, басейни, тераси, паби, сауни, готелі, скансени, садиби, колиби, чани)*; *...депутати-кнопкодави-ноунейми поставили перед Батьком Нації вимогу: вони з'їдуться зі своїх* ***Мальдів, Карибів, Ібіц, Майорок*** *та проголосують новий законопроєкт по НАБУ лише тоді, коли їм нададуть гарантії безпеки.* Така плюралізація онімів створює ефект «масовости», тобто експресивно акцентує, що (у згаданому контексті) ці розваги, на жаль, є не поодиноким явищем для українського політикуму, а типовою практикою.

У контексті характеристики авторського стилю та мовної особистості Остапа Дроздова на окрему увагу заслуговують структури ампліфікації та градації. У тематично різних дописах вони суттєво експресивізують оцінки воєнної реальности, описи психоемоційних станів тощо: *А тут — війна.* ***Дика-предика аномалія. Найабсурдніший абсурд. Найнонсенсніший нонсенс. Бридота й непотріб. Безглуздя й нісенітниця в XXI сторіччі***; *усе таке* ***пишне, квітуче, хайтеківське, каталожне. А затим — мертве, неживе, штучне, віртуальне. Брехливе. Несправжнє. Фейкове. Далеке від реальності***; ***гірший із гірших*** *сценаріїв*; *вирулити суто на куражі кавеенщиків, які особисто нічим не ризикують у цій війні взагалі ніякого значення не має* ***ні мотивація, ні героїзм, ні подвиг, ні віра в себе, ні віра в перемогу*** *— лише сухий розрахунок, калькуляторно вивірена ресурсоспроможність і державна мудрість*; *...тоді* ***спокуса*** *всесильністю* ***розливається вакханальним паводком страхів, комплексів, озлобленості, порахунків, мстивості, сп'яніння всесиллям***. Помітно, що структури ампліфікації та градації слугують ефективним інструментом утримання та посилення уваги читача, плавного, але послідовного підведення до кульмінації авторського повідомлення чи роздуму.

Антитеза — менш частотний у кількісному вимірі, однак безумовно впливовий стилістичний засіб. Зафіксоване в одному з дописів Остапа Дроздова протиставлення виразно актуалізує аксіологічну опозицію «свій — чужий», яка в умовах війни, за спостереженням Г.М. Сюти, «на рівні мови виявляється в кардинальній поляризації оцінок «свого» й «чужого»: <...> вони стали виразно однополюсними і категоричними («своє» — позитивне, героїзоване, глорифіковане, «чуже» — негативне, обнижене, дегуманізоване), а перехідні межі, дифузні зони між ними цілковито стерті» (Сюта, 2023, с. 4). Цю трансформацію більш ніж переконливо демонструє антитеза *росія ж бо воює біошлаком, а ми — цвітом нації.*

Функцію стилістичного нагромадження та логічної акцентуації основного в повідомленнях на рівні стилістичного синтаксису виконують анафори та епіфори, напр.: ***коли*** *нема системи противаг, здатних тримати правителя в лабетах відповідальності*; ***коли*** *нема важелів стримування, здатних удержувати керманича в рамках громадянської демократії*; ***коли*** *правові підвалини Держави лежать на узбіччі покришені й пошматовані — з єдиних регулятивів лишається лише Етика Государя*; *неможливо вдавати, що все* ***добре*** *чи* ***буде добре****, бо* ***не буде добре*** *апріорі», «у цій війні взагалі ніякого значення не має ні мотивація,* ***ні*** *героїзм,* ***ні*** *подвиг,* ***ні*** *віра в себе,* ***ні*** *віра в перемогу — лише сухий розрахунок*; ***І*** *тоді наступає диктатура.* ***І*** *тоді Держава пише свою заключну главу.*

Парцельовані конструкції додають дописам ритмомелодики, рівномірности, а також спрощують процес сприйняття для сучасного читача, який мислить і висловлюється короткими реченнєвими структурами, пор.: *Це якщо до F-16 дадуть снаряди. Бо як не дадуть — то літаки стануть на прикол. І це не прикол*; *Бо не важливо, ким ми себе вважаємо. Не важливо, ким ми хочемо здаватися. Важливо — ким ми погодилися бути*

у своїй власній державі; *Увірвалося цьоці Стефі. Та й всім, зрештою. Вивернуто все. Шкереберть стала вся система координат*; *А тут — війна. Дика-предика аномалія. Найабсурдніший абсурд. Найнонсенсніший нонсенс. Бридота й непотріб. Безглуздя й нісенітниця в XXI сторіччі. А вірш влучний. Був до війни і тим паче зараз.*

Спостережено й такий засіб стилістичного синтаксису, як риторичні запитання, напр.: *Чого ж ми такі нещасливі, тотально нещасливі під цим пекучим сонцем? чого ж ми живемо в такому лайні безпросвітному?*; *Але чому в нас немає проблем із румунами?*; *Яке це має значення в моделі одноосібної влади?*; *Яке значення має прізвище прем'єра-ніхто в аномальній суперпрезидентській офісопрезидентській республіці?*; *Який сенс обговорювати урядові ротації нулів на нулів, зеро на зеро, лизодупів на лизодупів, підневільних на підневільних, гвинтиків на гвинтиків?* Такі структури когнітивно розгерметизовують текст, залишаючи потенційним реципієнтам (читачам, слухачам) простір для думок та власних інтерпретацій, віртуально діалогізуючи комунікацію.

Варто окремо відзначити, що тексти Остапа Дроздова не ідеальні з погляду нормативности: помилки трапляються на різних структурних рівнях. Із мовного погляду ці хиби є безумовними «точками для росту й розвитку», а з погляду авторської інтенції можуть бути потрактовані як певна комунікативна стратегія — зумисний, цілеспрямований крок для зближення із читачем, засвідчення позиції «я — свій», налагодження тіснішого зв'язку та інтимізації формату комунікації. Попри те, окремі помилки однозначно є наслідками неуважности в спонтанному мовленні або ж банального неналежного знання певних норм, незнання того чи того правила. Іще одна ймовірна причина — вплив діалектного мовлення.

Із-поміж найтиповіших і найчастотніших анормативів, спостережених у мережевих усних і писемних текстах Остапа Дроздова, — помилкова форма дієслова *їсти* у другій особі однини (*ти на сніданок* ***їсиш*** *камамбер*), некоректні відмінкові форми іменників (*раніше голограмою-**кумирем** був*), не характерні для української мови форми активних дієприкметників (***воюча*** *країна*), неправильне написання складних слів із компонентами іншомовного походження (*скласти повну й **стерео картину***; *офісопрезидентська **медія-вертикаль***; ***рускомірний, пост-совєцький***).

Ставлення автора блогу до ворога виявляє написання онімів, пов'язаних із державою-агресором та її прибічниками, з малої літери, пор.: *слід припустити, що взамін за вихід із арабо-азійського простору **москва** може отримати як приз простір свій: рускомірний, пост-совєцький...*; *своїми ратицями вкинула бюлетень за **росію***; *записав відеоблог-пояснення, чому **лавров** ніби спотайна пропонує **орбану** включитися в тему «захистимо СВОїх в Україні»*. Українські дослідники мови війни (М.І. Степаненко, Г.М. Сюта, М.І. Навальна, Н.М. Костусяк та ін.) кваліфікують це явище як часово зумовлену, аксіологічно виправдану норму. Пор.: «написання з малої літери — аксіологійно-графічний маркер, яким мова ЗМК миттєво реагує на реальність. Таку запроваджену вже в перші тижні війни в

соцмережах та радикальних інтернет-виданнях мовноетикетну правописну зміну як акцентований вияв зневаги <...> дуже швидко сприйняли й почали застосовувати офіційні джерела, авторитетні інформаційні ресурси...» (Сюта, 2022, с. 185—186).

Назвемо й деякі інші особливості графічно-візуального оформлення мережевих текстів Остапа Дроздова: відсутність емотиконів (смайлів) безпосередньо в текстах дописів, абзацування за допомогою пропущених рядків, привернення уваги до важливої інформації за допомогою шрифтових виділень (напівжирного написання, курсиву, підкреслення), наявність гіперпосилань та ілюстрацій тощо.

Проведене дослідження дає підстави характеризувати мовну особистість українського політичного блогера Остапа Дроздова через взаємозв'язок його індивідуального мововираження, способів мовоопису та інтерпретації суспільно-політичних реалій, а також комунікативних стратегій і тактик. Мовні засоби, які він уживає в дописах, зумовлені не тільки потребою викладу інформації, а і її оцінюванням, аргументуванням власної позиції та формуванням думки потенційного реципієнта (читача, слухача).

На лексичному рівні визначальними маркерами мовної особистости Остапа Дроздова є активне вживання діалектизмів, авторських неологізмів, термінів і суспільно-політичної лексики та експресивно-оцінних одиниць. У сукупності вони репрезентують особливий спосіб мовоопису української суспільно-політичної дійсности.

Окрема риса, що оприявнює громадянську позицію блогера як лідера суспільних думок, — це графічно-правописне оформлення власних назв, пов'язаних із країною-агресором. Їх написання з малої літери має виразне аксіологійне навантаження, оскільки стає засобом вираження зневаги та ідеологійного дистанціювання.

ЛІТЕРАТУРА

Бацевич Ф.С. (2009). *Основи комунікативної лінгвістики: підручник*. Київ: Академія.

Єрмоленко С.Я. (2014). Сучасна лінгвостилістика в інтегративній науковій парадигмі. *Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. Серія 8: Філологічні науки (мовознавство та літературознавство)*, 3—8.

Ковальова О.К. (2021). Комунікативно-дискурсивні особливості жанру політичного допису у соцмережі. *Нова філологія, 81* (1), 166—172. https://surl.li/ijdxtu (дата звернення: 10.07.2026).

Кондратенко Н., Левченко А. (2022). Жанрова специфіка вербального контенту мережевої сторінки Одеського художнього музею. *Вісник ОНУ. Серія: Філологія*. Т. 27, 2 (26), 54—67.

Нерян С. (2018). Полілогізм комунікації в соцмережах: форми і жанри. *Діалог: медіа-студії, 24*, 129—141. https://surl.li/bcobjm (дата звернення: 10.07.2026).

Струганець Л. (2011—2012). Поняття «мовна особистість» в українському мовознавстві (історіографічний аспект). *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Мовознавство, 2—1*, 172—180. https://surl.li/pzwnzw (дата звернення: 12.07.2026).

Сюта Г.М. (2022). Тексти війни: ситуативно маркована анормативність і нові акценти норми. *Матеріали II Міжнар. славістичної конф., присв. пам'яті св. Кирила і Мефодія* (с. 179—187). Харків.

Сюта Г.М. (2023). Лінгвософія опозиції «свій — чужий» у текстах періоду російсько-української війни. *Українська мова, 2* (86), 3—34. https://doi.org/10.15407/ukrmova2023.02.003

Статтю отримано 28.07.2026
Статтю схвалено 14.09.2026
Статтю опубліковано 02.11.2026

REFERENCES

Batsevych, F.S. (2009). *Fundamentals of Communicative Linguistics*. Kyiv: Akademiia (in Ukrainian).

Kondratenko, N., & Levchenko, A. (2022). Genre Specificity of the Verbal Content of the Odesa Fine Arts Museum Network Page. *Bulletin of Odesa National University. Series: Philology*. Vol. 27, 2 (26), 54—67 (in Ukrainian).

Kovalova, O.K. (2021). Communicative and Discursive Features of the Genre of Political Posts in Social Networks. *New Philology, 81* (1), 166—172. Retrieved July 10, 2026 from https://surl.li/ijdxtu (in Ukrainian).

Nerian, S. (2018). Polylogism of Communication in Social Networks: Forms and Genres. *Dialogue: Media Studies, 24*, 129—141. Retrieved July 10, 2026 fromhttps://surl.li/bcobjm (in Ukrainian).

Siuta, H.M. (2022). Texts of war: Situationally marked deviations from the norm and new emphases on the norm. *Proceedings of the Second International Slavic Conference dedicated to the memory of Saints Cyril and Methodius* (pp. 179—187). Kharkiv (in Ukrainian).

Siuta, H.M. (2023). Linguosophy of the "self—other" opposition in texts of the Russian-Ukrainian war period. *Ukrainian language, 2* (86), 3—34. https://doi.org/10.15407/ukrmova2023.02.003 (in Ukrainian).

Struhanets, L. (2011—2012). The Concept of "Language Personality" in Ukrainian Linguistics (Historiographical Aspect). *Scientific Notes of Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University. Series: Linguistics, 2—1*, 172—180. Retrieved July 12, 2026 from https://surl.li/pzwnzw (in Ukrainian).

Yermolenko, S.Ya. (2014). Modern Linguostylistics in the Integrative Scientific Paradigm. *Scientific Journal of the National Pedagogical Dragomanov University. Series 8: Philological Sciences (Linguistics and Literary Studies)*, 3—8 (in Ukrainian).

Received 28.07.2026
Approved 14.09.2026
Published 02.11.2026

Yuliia Vaskiv, Postgraduate student in the Department of Stylistics,
Culture of the Language and Sociolinguistics
Institute of the Ukrainian Language of the National Academy of Sciences of Ukraine
4 Mykhaila Hrushevskoho St., Kyiv, 01001, Ukraine
E-mail: vaskivu@gmail.com
https://orcid.org/0009-0009-8624-3778

THE LINGUISTIC PERSONALITY OF POLITICAL BLOGGER OSTAP DROZDOV: THE LINGUOPRAGMATIC ASPECT

The article examines the linguistic personality of the Ukrainian journalist and political blogger Ostap Drozdov as manifested in his publications on the personal Telegram channel "Ostap Drozdov". It analyzes the stylistic features of his blog-texts and the communicative strategies and tactics that shape his individual language style and influence his readership. The source base comprises 109 posts published between 1 and 31 July 2025, from which 345 lan-

guage units representing the blogger's linguistic personality were excerpted for analysis. It is established that Drozdov's linguistic personality is grounded in solid knowledge of geopolitics, journalism, and political communication, together with the ability to interpret topical socio-political facts and verbalize his own position effectively. The material shows that the author is a native speaker of the Naddnister dialect (a subgroup of the Galician-Bukovynian dialects of southwestern Ukrainian), a prolific coiner of neologisms, an active user of political terminology, and a skillful employer of emotionally coloured vocabulary, including poetic lexis, colloquialisms, and diminutive or pejorative forms. Particular attention is paid to the author's linguistic and national stance, represented through motivated deviations from spelling norms in the lower-case rendering of proper names associated with the aggressor state. The study also describes stylistic devices used to achieve communicative-pragmatic goals, namely metaphor, comparison, anaphora/epiphora, parallelism, gradation, parcelling, and rhetorical questions. The findings show that Drozdov's texts target a politically literate audience capable of perceiving complex syntax and decoding allusions, which confirms his role as an influential voice in contemporary Ukrainian political Internet discourse.

Keywords: *linguistic personality, Internet discourse, blog, communicative strategies and tactics.*